

tisk mindre psykologbistand, end mændene får, og de skal betale for det. Men vi må diskutere: Ligger det her rigtigt?

Så vil jeg også sige, at jeg er ked af, at netværket ikke er blevet til noget, og jeg synes, det er meget vigtigt, at vi prøver på at finde ud af, hvordan vi kan styrke det netværk, så kvinderne ikke bare står i de her isolerede situationer.

Jeg vil sige, at jeg faktisk ikke har haft nogen mulighed for at komme specielt ind på spørgsmålet om de voldsramte kvinder, som har en anden etnisk baggrund end dansk – der er forholdene jo sådan, at de er nervøse for at blive smidt ud af landet – men det har de her 5 minutter ikke tilladt.

Vi står selvfølgelig bag det forslag til vedtagelse, som Socialdemokraterne har fremsat, og som vi jo er medforlagsstillere til. Og så undrer vi os stiltfærdigt over, at det lige præcis er Dansk Folkeparti, der er forslagsstiller på regeringspartierne vegne. Vi kan jo gætte, hvorfor det er sådan, men jeg vil ikke her fremsætte nogen teorier. Der er sådan set nok at snakke om i Folketinget i forvejen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Og så er det nu fru Pernille Frahm som ordfører.

Pernille Frahm (SF):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til socialministeren for at lægge tallene frem for os i starten af den her forespørgselsdebat. For jeg tror, at de fleste mennesker i det her land tror, at det store voldsproblem, vi har, er unge, der render rundt med kniv på gaderne, og værtshusslagsmål og den slags. Det er også det, der får fokus; det er det, der er det spektakulære; det er det, som vi bruger ressourcer på; det er det, som nogle forsøger at vinde valgkampe på. Men den virkelig store gruppe af folk, der bliver ramt af vold, er altså kvinder, der bliver tæsket af deres nærmeste, af den, de stoler mest på, af den, der regner mest med, af den, de føler de er tættest på, i deres eget hjem. 60.000-65.000 kvinder og 29.000 børn ser det her ske. Og så skal vi jo også huske, at der er et stort mørketal her; der er en masse, vi aldrig nogen sinde får at vide, desværre.

En af de ting, vi får at vide lige nu, er, at den økonomiske spændetrøje, det økonomiske jerngreb, som kommunerne er blevet lagt i, også betyder at ses på det her felt. Vi har for nylig hørt historier om kommuner, der af økonomiske årsager vælger at sende voldsramte kvinder på

hotel og give dem et hotelværelse, og enhver, der bare har en lille smule forestillingsevne og empati, kan jo forestille sig, hvordan det må opleves at være tæsket ud af sit eget hjem, måske være flygtet over hals og hoved med ungerne under armen, og med hvad man lige kunne gribe i farten, og så sidde på et hotelværelse og se neonlysene blinke ude på gaden. Det er en skandale, og det er altså et udtryk for, hvor hårdt plaget vores kommuner efterhånden er.

Kl. 11.35

Vi kender en hel del til de menneskelige omkostninger på det her område. Vi har hørt historierne, vi har set filmene, vi har læst rapporterne. Vi kender ganske meget til, hvilke menneskelige omkostninger det her har. Men jeg synes på et tidspunkt også, at det bliver nødvendigt at tale lidt om de økonomiske omkostninger, fordi det åbenbart i det samfund, vi har, er et af de vigtigste måleinstrumenter. Et af de måleinstrumenter, der virkelig kan få politikere i sving og beslutningstagere i sving, er, hvis man kan sige noget om kroner og øre.

Jeg ved, at man har gjort forsøget i Sverige. Man har gjort det i nogle enkelte kommuner, og man har gjort det i enkelte styrelser. Man har forsøgt at få et overblik over: Hvad er de økonomiske omkostninger af mænds vold mod kvinder og børn? Det vil sætte vores udgifter til kvindekrisecentre og psykologbistand osv. i perspektiv. Det vil gøre det klart, at vi rent faktisk burde satse. Hvis vi ikke kan forstå det ud fra de menneskelige prioriteringer, så kan vi i hvert fald ud fra de økonomiske prioriteringer forstå, at vi burde satse langt, langt mere på at komme det her fænomen til livs og på at sætte ind.

Så vil jeg til slut sige lidt om bortvisningsloven, som jo også viser sig ikke rigtig at være kommet i gang endnu. Jeg mener også, at man skal gøre alt for at få bortvisningsloven til at fungere og gøre opmærksom på den osv. Men jeg synes også, det er meget vigtigt at understrege, at den altså ikke kan erstatte krisecenteret, den kan ikke erstatte psykologisk indsats over for de kvinder og børn, der bliver ramt af det her. De to ting er vi nødt til at være indstillet på også at satse på. Vi kan ikke spare os ud af det her ved at få bortvisningsloven til at fungere.

Og så er der endelig behandlingen af de voldelige mænd. Det er også en vigtig del af det her arbejde, hvis vi skal sætte ind. For ellers vader de der mænd jo fra den ene til den anden til den tredje, og mønsteret fortsætter.

Jeg vil ikke gøre det længere, tak.